

Κάθε φορά πού ἀλλάζω τόπο νιώθω μεγάλη-
λη, ἀπέραντη θλίψη. Ὁχι μεγαλύτερη ἀπ'
ὅση ὅταν ἀφήνω ἕναν τόπο μὲ τὸν ὁποῖο
συνδέονται ἀναμνήσεις ἢ πίκρες καὶ χαρές.
Ἡ ἴδια ἡ ἀλλαγὴ εἶναι αὐτὴ πού μὲ συντα-
ράζει, ὅπως τὸ ὑγρὸ μέσα σ' ἕνα δοχεῖο πού
μόλις τὸ ταρακουνήσεις θολώνει.

Ἴταλο Σβέβο, *Δοκίμια καὶ σκόρπιες σελίδες*

ΣΤΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ

ΤΟ ΠΡΩΙ, μετὰ τὸ πρόγευμα, προσπερνάω μιὰ μικρὴ μαρμάρινη πλάκα ἀκουμπισμένη στὸν ψηλὸ τοῖχο τοῦ δρόμου. Δὲν γνώρισα ποτὲ τὸν νεκρὸ κι ὅμως, μὲ τὰ χρόνια, ἔμαθα πιά τὸ ὄνομά του, τὸ ἐπώνυμό του. Ξέρω τὸ μήνα καὶ τὴ μέρα τῆς γέννησής του καὶ τοῦ χαμοῦ του. Ὁ ἄντρας αὐτὸς πέθανε δύο μέρες μετὰ τὰ γενέθλιά του, Φλεβάρη μήνα.

Πρέπει νὰ μεσολάβησε δυστύχημα μὲ ποδήλατο ἢ μηχανάκι. Ἡ περπατοῦσε νύχτα, ἀπρόσεχτος, ἴσως τὸν χτύπησε θανάσιμα κάποιο διερχόμενο αὐτοκίνητο.

Ἔχασε τὴ ζωὴ του στὰ σαράντα τέσσερα χρόνια του. Ξεψύχησε, φαντάζομαι, ἐδῶ ἀκριβῶς, σ' αὐτὸ τὸ πεζοδρόμιο, δίπλα στὸν τοῖχο ἀπ' ὅπου προβάλλουν κάμποσα παραμελημένα φυτά, γι' αὐτὸ ἡ πλάκα εἶναι τοποθετημένη χαμηλά, στὰ πόδια τῶν περαστικῶν. Εἶναι ἕνας δρόμος φιδογυριστός, ἀνηφορικός, λίγο ἐπικίνδυνος. Τὸ πεζοδρόμιο εἶναι ἄβολο, οἱ ρίζες τῶν δέντρων ἐξέχουν καὶ ἐξαιτίας τους κάποια σημεῖα εἶναι σχεδὸν ἀδιάβατα, γι' αὐτὸ ἔχω κι ἐγὼ τὴν τάση νὰ βαδίζω στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Συνήθως ὑπάρχει ἓνα κερὶ ἀναμμένο μέσα σ' ἓνα κόκκινο γυάλινο βάζο, μαζὶ μ' ἓνα μικρὸ μάτσο λουλούδια καὶ τὸ ἀγαλματάκι κάποιου ἀγίου. Ὅμως οὔτε μία φωτογραφία του. Πάνω ἀπὸ τὸ κερὶ, κολλημένο στὸν

τοῖχο, γραμμένο στὸ χέρι ἀπὸ τὴ μητέρα, ὑπάρχει ἓνα σημείωμα, προστατευμένο κάτω ἀπὸ ἓνα ξεθωριασμένο πλαστικὸ κάλυμμα: χαιρετισμὸς σ' ἐκείνους ποὺ κοινοστούκονται γιὰ νὰ συλλογιστοῦν τὸ χαμὸ τοῦ γιοῦ της. *Θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν μποροῦσα νὰ εὐχαριστήσω προσωπικὰ ὅποιον ἀφιερώνει μία στιγμή ἀπὸ τὸ χρόνο του στὸν γιό μου, ἂν ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατό, ἐγὼ καὶ πάλι εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά — αὐτὸ εἶναι γραμμένο πάνω.*

Ποτὲ δὲν εἶδα οὔτε τὴ μητέρα οὔτε κανέναν ἄλλο μπροστὰ στὴν πλάκα. Ὁ νοῦς μου πάει τόσο στὴ μάνα ὅσο καὶ στὸν γιό, κι ἔπειτα ξαναπαίρνω τὸ δρόμο μου, νιώθοντας λίγο λιγότερο ζωντανή.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ, στους δρόμους τῆς γειτονιᾶς μου, πέφτω πάνω σ' ἓναν ἄντρα μὲ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσα νὰ ἔχω μιὰ ἱστορία, ἴσως καὶ μιὰ ζωὴ. Αὐτὸς πάντα χαίρεται πολὺ ὅταν μὲ βλέπει. Συζεῖ μὲ μιὰ φίλη μου, ἔχουν δύο παιδιὰ. Ἡ σχέση μας περιορίζεται σὲ μιὰ παρατεταμένη κουβεντούλα στὸ πεζοδρόμιο, σ' ἓναν καφέ στὰ πεταχτά, ἄντε καὶ δυὸ βήματα πὺν κάνουμε μαζί. Μοῦ διηγεῖται μὲ ἐνθουσιασμὸ τὰ σχέδιά του, χειρονομεῖ, καὶ κάθε τόσο, ἐνῶ περπατᾶμε, τὰ σώματά μας, ἤδη πολὺ κοντά, συγχρονισμένα, ἀγγίζονται διακριτικά.

Μιὰ φορὰ μὲ συνόδεψε σ' ἓνα μαγαζὶ μὲ ἐσώρουχα, γιατί ἔπρεπε νὰ διαλέξω ἓνα ζευγάρι κάλτσες πὺν θὰ τίς συνδυάζα μὲ μιὰ καινούργια φούστα. Εἶχα μόλις ἀγοράσει τὴ φούστα, χρειαζόμουν τίς κάλτσες γιὰ ἓνα δεῖπνο τὸ ἴδιο βράδυ. Ψηλαφίσαμε μαζί ὅλες τίς ποιότητες πὺν ἦταν ἀπλωμένες στὸν πάγκο, ὅλα τὰ χρώματα. Τὸ δειγματολόγιο ἔμοιαζε μὲ βιβλίο πὺν οἱ σελίδες του ἦταν ἀέρινα, διάφανα ὑφάσματα. Κι ἐκεῖνος ἦταν ἐντελῶς ἀνετός ἀνάμεσα σὲ σουτιέν καὶ νυχτικά, λές καὶ βρισκόμασταν σὲ μαγαζὶ μὲ εἶδη κιγκαλερίας κι ὄχι ἐσωρούχων. Ἐγὼ δίσταζα ἀνάμεσα στὸ πράσινο καὶ τὸ βιολετί. Αὐτὸς μὲ ἔπεισε νὰ πάρω τὸ βιολετί καὶ ἡ πωλήτρια, βάζοντας τίς κάλτσες μέσα στὴ συσκευασία τους, εἶπε: ἔχει μάτι ὁ σύζυγός σου.

Αὐτὲς οἱ συναντήσεις διακόπτουν εὐχάριστα τὶς συνήθεις περιπλανήσεις μας. Ἀπολαμβάνουμε μιὰ ἀγνή τρυφερότητα, στὰ πεταχτά. Ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσει, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ξεφύγει τὸ πράγμα. Εἶναι ἓνας ἄντρας καθαρὸς, ἀγαπάει τὴ φίλη μου, τὰ παιδιὰ τους.

Κι ἐμένα μοῦ εἶναι ἀρκετὴ μιὰ δυνατὴ ἀγκαλιά, παρότι δὲν μοιράζομαι τὴ ζωὴ μου μὲ κανέναν. Δύο φιλιὰ στὰ μάγουλα, δύο βήματα, λίγο δρόμο μαζί. Χωρὶς νὰ λέμε τίποτα ἀναμεταξύ μας, ξέρουμε ὅτι, ἂν θέλαμε, θὰ μπορούσαμε νὰ τολήσουμε κάτι λαθεμένο, καὶ μάταιο ἐπίσης.

Σήμερα τὸ πρωὶ τὸν βλέπω ἀφηρημένο. Δὲν μὲ ἀναγνωρίζει, ὥσπου πιά φτάνω ἀκριβῶς μπροστά του. Διασχίζει μιὰ γέφυρα, ἐκεῖνος ἔρχεται ἀπὸ τὴ μία πλευρά, ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Σταματᾶμε στὴ μέση καὶ κοιτάζουμε τὶς σκιὲς τῶν περαστικῶν ποὺ προβάλλονται πάνω στὸν τοῖχο κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ. Μοιάζουν μὲ φαντάσματα ποὺ σπαρταροῦν γλιστρώντας στὴ σειρά, ψυχρὲς ὑπάκουες ποὺ περνοῦν ἀπὸ ἓναν κόσμον σ' ἓναν ἄλλο. Τὸ πέρασμα τῆς γέφυρας εἶναι ἀργό, κι ὅμως θαρρεῖς πὼς οἱ σκιὲς —εἰκόνες ἄυλες πάνω στὸν συμπαγὴ τοῖχο— πηδοῦν, μὲ φορὰ πάντα πρὸς τὰ πάνω. Σὰν φυλακισμένοι ποὺ προχωροῦν ἀργὰ πρὸς ἓνα δυσοίωνο τέρμα.

«Ὡραῖα θὰ ἦταν, μιὰ μέρα, νὰ βιντεοσκοπούσαμε αὐτὴ τὴν πομπή», μοῦ λέει. «Δὲν συμβαίνει πάντα, ξέρεις, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ θέση τοῦ ἡλίου. Κάθε φορὰ μὲ ἐντυπωσιάζει, βρίσκω πὼς ἔχει κάτι τὸ ὑπνωτιστικό. Ἀκόμα κι ἂν βιάζομαι, πάντα κάνω μιὰ στάση».

«Κι ἐγώ».

Βγάζει τὸ κινητό του. Μὲ ρωτᾷ: «Δοκιμάζουμε;»

«Θὰ βγεῖ τίποτα;» ρωτάω.

«Μπά, χάλια, αὐτὸ τὸ μαραφέτι δὲν ἀξίζει μία».

Ἐξακολουθοῦμε νὰ κοιτάζουμε τὸ βουβὸ θέαμα, τὶς μαῦρες σιλουέτες ποὺ κινοῦνται χωρὶς νὰ σταματοῦν.

«Ποῦ πᾶς τώρα;»

«Στὴ δουλειά».

«Κι ἐγώ».

«Πᾶμε γιὰ ἓνα καφεδάκι;»

«Σήμερα δὲν ἔχω καιρό».

«Τότε γειά, τὰ λέμε».

Χαιρετιόμαστε, χωρίζουμε καὶ γινόμαστε κι ἐμεῖς δύο σκιές ποὺ προβάλλονται στὸν τοῖχο: θέαμα καθημερινό, ἀδύνατο νὰ τὸ ἀποτυπώσεις.

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

ΔΥΣΚΟΛΟ, ἐδῶ, νὰ συγκεντρωθῶ καλά. Νιώθω ἐκτεθειμένη, περικυκλωμένη ἀπὸ τοὺς συναδέλφους κι ἀπὸ τοὺς φοιτητὲς ποὺ περνοῦν ἀπ' τὸ διάδρομο. Μὲ ἐκνευρίζουν οἱ κινήσεις τους, οἱ φλυαρίες τους.

Προσπαθῶ μάταια νὰ ζεστάνω τὴν ἀτμόσφαιρα. Κάθε βδομάδα ἔρχομαι μὲ μιὰ τσάντα γιὰ ψώνια φορτωμένη βιβλία, ποὺ τὰ φέρνω ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ γεμίσω τὰ ράφια. Ἐκεῖνος ὁ πόνος στοὺς ὤμους, τὸ βάρος, ἡ προσπάθεια, τελικὰ δὲν ἀξίζουν τίποτα. Θὰ χρειάζονταν δύο χρόνια, τρία, γιὰ νὰ γεμίσει ἡ βιβλιοθήκη, εἶναι πολὺ μεγάλη, καλύπτει ἕναν ὁλόκληρο τοῖχο. Ὅπως καὶ νὰ ᾔχει, τώρα πιά ὁ χῶρος ἔχει γίνει φιλόξενος: μιὰ κορμιζαρισμένη ἀφίσα, ἕνα φυτό, δύο μαξιλάρια. Κι ὅμως εἶναι ἕνας χῶρος ποὺ μὲ ἀμφισβητεῖ, μὲ διώχνει.

Ἀνοίγω τὴν πόρτα, παρατάω τὴν τσάντα, ἀρχίζω νὰ ὀργανώνομαι γιὰ τὴ μέρα. Ἀπαντάω στὴν ἀλληλογραφία μου, ἀποφασίζω ποιά βιβλία θὰ ἤθελα νὰ διαβάσουν οἱ φοιτητὲς. Ἐδῶ βρίσκομαι γιὰ τὸ μισθό, δὲν βάζω τὴν ψυχὴ μου σ' αὐτό. Κοιτάζω τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀκούω λίγη μουσικὴ. Διαβάζω καὶ διορθῶνω τὶς ἐργασίες τῶν φοιτητῶν, κι ἔτσι ξαναγυρίζω στὰ βιβλία ποὺ κάποτε μὲ ἔκαναν νὰ παθιάζομαι. Κάθε τόσο, κάποιος τολμηρὸς χτυπάει τὴν πόρτα γιὰ νὰ μοῦ ζη-

τήσει μιὰ συμβουλή, μιὰ χάρη. Κάθεται ἀπέναντί μου, γεμάτος φιλοδοξίες, γεμάτος αὐτοπεποίθηση.

Παραμένει ἓνας χῶρος μετάβασης, δὲν καταφέρνω νὰ ριζώσω ἐκεῖ μέσα. Οἱ συνάδελφοί μου ἔχουν τὴν τάση νὰ μὲ ἀγνοοῦν κι ἐγὼ ἀγνοῶ ἐκείνους. Ἴσως μὲ βρίσκουν κακότροπη, ἀπόμακρη, ποιὸς ξέρει. Εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ εἴμαστε κοντά, πάντα εὐπρόσιτοι, κι ὅμως νιώθω ὅτι εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὰ πάντα, στὸ περιθώριο.

Φαίνεται πὼς ὁ συνάδελφος στὸν ὁποῖο ἀνῆκε αὐτὸ τὸ γραφεῖο, κατὰ καιροὺς κοιμόταν ἐκεῖ μέσα. Ἀναρωτιέμαι, ποῦ, πῶς; Καταγῆς, πάνω σὲ μιὰ μάλλινη κουβέρτα; Ἦταν ποιητής, σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τῆς χήρας τοῦ ἀγαποῦσε τὴ νυχτερινὴ σιγαλιὰ τοῦ κτηρίου μέσα στὴ βαθιὰ νύχτα, ὅταν δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ τριγύρω, κι ἂν τοῦ ἐρχόταν στὸ νοῦ ἓνα ποίημα, δὲν ἔφευγε ὥσπου νὰ τὸ ὀλοκληρώσει. Ἀντίθετα, στὸ σπίτι του, στὸ συγυρισμένο καὶ καλόγουστο γραφεῖο του, ποῦ τὸ εἶχε διακοσμήσει ἡ γυναίκα του, δὲν ἐνιωθε ἄνετα. Ἐγγραφε ἐδῶ, δὲν τὸν ἔνοιαζε καθόλου τὸ ἄτονο χρῶμα τῶν τοίχων, τὸ ξεθωριασμένο χαλί. Ὁ ζόφος εὐνοοῦσε τὴ δημιουργικότητά του. Ἦταν ἓνας ἡλικιωμένος, ὄνειροπαρμένος κύριος, μὲ τὸ μυαλὸ γεμάτο ἐντυπωσιακὲς λέξεις ποὺ ἀνακατεύονταν κι ἔβρισκαν τὴ θέση τους μέσα σὲ τοῦτο τὸ δωμάτιο. Πέθανε πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, ὅχι ἐδῶ, κι ὅμως κάτι μένει ἀπὸ ἐκεῖνον, γι' αὐτὸ θεωρῶ πὼς τοῦτος ἐδῶ εἶναι ἓνας τύπος ταφῆς.

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

ΓΕΥΜΑΤΙΖΩ συχνά σέ μιὰ ταβέρνα δυὸ βήματα ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Τὸ μαγαζὶ εἶναι μικρό, ἂν δὲν πάω ὡς τὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι δὲν βρίσκω τραπέζι, πρέπει νὰ περιμένω μέχρι μετὰ τὶς δύο. Τρώω μόνη, μαζί μὲ ἄλλους μοναχικούς, κόσμο ἄγνωστο, ὥστόσο μοῦ τυχαίνει συχνὰ νὰ συναντήσω πρόσωπα οἰκεῖα.

Μαγειρεύει ὁ πατέρας, ἐνῶ ἡ κόρη εἶναι στὸ σερβίρισμα. Νομίζω πὼς εἶχαν χάσει τὴ μητέρα ὅταν ἡ κόρη ἦταν μικρή: βλέπει κανεὶς ἀνάμεσά τους ἕναν ὑπέρτατο δεσμὸ πὺν ξεπερνάει τοὺς δεσμοὺς αἵματος, ἐνισχυμένος ἀπὸ τὴν ὀδύνη τῆς ἀπώλειας. Δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ μέρη μας. Παρότι δουλεύουν ὅλη μέρα σ' ἕνα πολύβουο δρομάκι, παραμένουν νησιῶτες, ἔχουν στὰ κόκαλά τους τὴν κάψα τοῦ ἡλίου, τοὺς μικροὺς ἄγονους λόφους, κατὰσπαρτους ἀπὸ πρόβατα, τὶς ἄγριες ριπὲς τοῦ μαῖστρου. Τοὺς βλέπω μαζί στὴ βάρκα, ἀγκυροβολημένους μπροστὰ ἀπὸ μιὰ ἀπάνεμη σπηλιά. Βλέπω τὴν κόρη νὰ βουτάει ἀπὸ τὴν πλώρη, τὸν πατέρα μ' ἕνα ψάρι ἀκόμη ζωντανὸ στὰ χέρια.

Στὴν πραγματικότητα, ἡ κόρη δὲν ἀσχολεῖται ἀκριβῶς μὲ τὸ σερβίρισμα, κάθετα πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο. «Σᾶς ἀκούω».

Τὸ μενοῦ εἶναι γραμμένο πάνω στὸν πίνακα μὲ γραφικὸ χαρακτήρα συμπαγή, ἐκκεντρικὸ. Διαλέγω διαφο-

ρετικό πιάτο κάθε μέρα τῆς βδομάδας. Ἐκείνη παίρνει τὴν παραγγελία κι ἔπειτα λέει στὸν μπαμπά της, ὁ ὁποῖος εἶναι πάντα μέσα στὴν κουζίνα, τί νὰ ἐτοιμάσει.

Κάθομαι καὶ ἡ κόρη μου φέρνει ἕνα μπουκάλι νερό, μιὰ χαρτοπετσέτα, ἔπειτα γυρίζει στὸ πόστο της πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο. Περιμένω νὰ ἐμφανιστεῖ ὁ δίσκος μου στὸν πάγκο καὶ σηκώνομαι νὰ τὸν πάρω.

Σήμερα, ἀνάμεσα στοὺς ἐργαζόμενους τῆς γειτονιάς καὶ τοὺς συνήθεις τουρίστες, εἶναι κι ἕνας νεαρὸς πατέρας μὲ τὴν κόρη του. Ἐκείνη εἶναι γύρω στὰ δέκα, μὲ δύο ξανθὲς κοτσίδες, ὠμούς σκυφτούς, βλέμμα κάπως ἀφηρημένο. Συνήθως τοὺς βλέπω τὸ Σάββατο, ὅμως αὐτὴ τὴ βδομάδα δὲν ἔχει σχολεῖο, εἶναι οἱ διακοπὲς τοῦ Πάσχα.

Τώρα πιὰ ξέρω τὴν ἱστορία: ἡ κόρη ἀρνεῖται νὰ περάσει τὸ βράδυ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα, προτιμᾷ νὰ κοιμᾶται πάντα καὶ μόνο μὲ τὴ μητέρα της. Τοὺς ἔβλεπα παλιότερα, ὅταν ἦταν οἱ τρεῖς τους, σὲ τοῦτο ἀκριβῶς τὸ μαγαζί. Θυμᾶμαι τὴν ἐποχὴ πού ἡ μητέρα ἦταν ἔγκυος στὴν κόρη, τὴν ὑπερένταση τοῦ ζευγαριοῦ, τὶς μυστικές κουβέντες μεταξύ τους, τὶς εὐχὲς ὅλων τριγύρω. Ἐρχονταν νὰ φᾶνε καὶ πιὸ μετά, ὡς οἰκογένεια πιά. Ἐμφανίζονταν κατάκοποι καὶ πεινασμένοι, ἀφοῦ πρῶτα εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν παιδικὴ χαρὰ κι εἶχαν ἀγοράσει διάφορα στὴν πλατεία. Ἐγὼ ἐνιωθα ἕνα δέσιμο μὲ τὴ μικρούλα, μοναχοκόρη σὰν ἐμένα, ἔτσι ὅπως καθόταν ἀνάμεσα στοὺς δυὸ γονεῖς. Μόνο πού στὸν δικό μου πατέρα δὲν ἄρесе νὰ τρώει ἔξω.

Τὴν περασμένη χρονιά, ἡ μητέρα ἔφυγε ἀπὸ τὴ γειτονιά, ἔμεινε μόνο ὁ πατέρας. Καὶ νιώθει συντετριμμέ-

νος, ἢ μᾶλλον ἀγανακτισμένος ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς κόρης πὺ εἶναι τόσο δεμένη μὲ τὴ μαμά της, πὺ δὲν θέλει νὰ μένει μαζί του, στὸ σπῖτι ὅπου μεγάλωσε, στὴν κάμαρά της πὺ τὴν περιμένει.

Ἡ κόρη παίζει μὲ τὸ κινητό, ἐνῶ ὁ πατέρας προσπαθεῖ νὰ τῆς μιλήσει, νὰ τὴν πείσει. Τὸν λυπᾶμαι ἔτσι πὺ λέει καὶ ξαναλέει τὰ ἴδια. Μὲ θλίβει ἡ ρήξη πὺ γίνεται ἤδη ἀντιληπτὴ ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸν πατέρα καὶ σ' αὐτὴ τὴν κόρη, ὅπως καὶ ἡ διάλυση τοῦ γάμου του. Πάντως λένε πῶς ἡ μητέρα ἔφυγε γιατί αὐτὸς τὴν εἶχε ἀπατήσει μὲ μιὰ ἄλλη, εἶχε ἤδη μεσολαβήσει ἓνα ἀχαλίνωτο πάθος.

«Πῶς πῆγες τὴν περασμένη βδομάδα στὸ σχολεῖο;» ρωτᾷ ὁ πατέρας.

Τὸ κοριτσάκι σηκώνει τοὺς ὤμους.

«Θὰ μὲ πᾶς σὲ μιὰ φίλη μου ἀπόψε μὲ τὸ αὐτοκίνητο;» τοῦ λέει.

«Ἐλεγα νὰ πᾶμε σινεμά, οἱ δύο μας».

«Δὲν ἔχω ὄρεξη. Θέλω νὰ πάω στὴ φίλη μου».

«Τί θὰ κάνεις ἐκεῖ, δηλαδή;»

«Θὰ διασκεδάσω».

«Κι ἔπειτα;»

«Θὰ γυρίσω πίσω στὴ μαμά».

Ὁ πατέρας παραιτεῖται, δὲν προσπαθεῖ πιά, αὐτὴ τὴ βδομάδα, νὰ τὴν πείσει. Κοιτάζει κι αὐτὸς τὸ κινητό του. Ἐκεῖνη τρώει μόνο ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ φαγητό κι αὐτὸς τελειώνει τὸ ὑπόλοιπο.

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ ὑποφέρω, ἡ ἐποχὴ δὲν μὲ διεγείρει, τὴ βρίσκω ἐξουθενωτική. Τὸ καινούργιο φῶς μὲ ζαλίζει, ἡ ἀστραφτερὴ φύση μὲ ταλαιπωρεῖ, ὁ ἀέρας, πηχτὸς ἀπὸ τὴ γύρη, μὲ πειράζει στὰ μάτια. Γιὰ νὰ μετριάσω τὶς ἀλλεργίες χρειάζομαι κάθε πρωὶ ἓνα χάπι, τὸ ὁποῖο ὅμως μοῦ φέρνει νύστα. Ἔτσι μὲ πιάνει ὑπνηλία, δὲν συγκεντρώνομαι καθόλου καλά, ἤδη τὴν ὥρα τοῦ γεύματος τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ πάω γιὰ ὕπνο. Δὲν ὑπάρχει σωστὸς τρόπος ν' ἀντιμετωπίσω ὅπως πρέπει τὶς ἰδιοτροπίες αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τοῦ χρόνου.

Κάθε πικρὴ αὐλακιά στὴ ζωὴ μου εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ἀνοιξή. Κάθε σκληρὸ πλῆγμα. Νά γιατί μὲ καταθλίβει τὸ ζωνρὸ πράσινο τῶν δέντρων, τὰ πρῶτα ροδάκινα στὴν ἀγορά, οἱ ἐβαζέ φοῦστες ποὺ φοροῦν οἱ γυναῖκες τῆς γειτονιάς μου. Αὐτὰ τὰ πράγματα παραπέμπουν μόνο σὲ ἀπώλειες, ἀπιστίες, ἀπογοητεύσεις. Στενοχωριέμαι νὰ ξυπνάω καὶ νὰ νιώθω πῶς κάτι μὲ ὠθεῖ ἀναπόδραστα μπροστά. Ὅμως σήμερα εἶναι Σάββατο καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βγῶ. Ἀπόλαυση νὰ ξυπνᾷς χωρὶς νὰ σηκώνεσαι.